

PENELOPE DOUGLAS

**ΚΡΗ
ΣΦΥ
ΓΕΤΟ**

Μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ELXIS

Σημείωμα της συγγραφέως

Παρόλο που *Το κρησφύγετο* είναι αυτόνομο βιβλίο, η πλοκή είναι συνέχεια του βιβλίου *Διεφθαρμένος*. Σας συστήνω να διαβάσετε πρώτα εκείνο προτού ξεκινήσετε αυτό το μυθιστόρημα.

Καλή διασκέδαση!

Για τον Ζ. Κινγκ

*Ένας άνθρωπος δεν μπορεί
να καταστρέψει τον βάρβαρο μέσα του
με το να αρνείται τις παρορμήσεις του.
Ο μόνος τρόπος για να αποβάλει έναν πειρασμό
είναι να ενδώσει σε αυτόν.*

Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον

Η παράξενη υπόθεση του Δρος Τζέκιλ και του Κυρίου Χάιντ

Κεφάλαιο 1

Η ΒΡΟΧΗ ΗΤΑΝ σαν τη νύχτα. Στο σκοτάδι και κάτω από τα σύννεφα μπορείς να είσαι διαφορετικός.

Δεν είμαι σίγουρος γιατί. Ίσως επειδή οι άλλες αισθήσεις οξύνονται όταν δεν υπάρχει φως ή επειδή το σκοτάδι κρύβει πολλά, αλλά κάποια πράγματα γίνονται πιο εύκολα μόνο συγκεκριμένες ώρες. Όπως το να βγάλεις το σακάκι σου και να ανεβάσεις τα μανίκια σου. Να βάλεις ένα ποτό και να χαλαρώσεις. Να γελάσεις με τους φίλους σου και να δεις έναν αγώνα μπάσκετ στην τηλεόραση.

Να ακολουθήσεις στην τουαλέτα του κλαμπ ένα κορίτσι που φλερτάρεις εδώ και μία ώρα και να δεις τους φίλους σου να σου κλείνουν το μάτι την ώρα που βγαίνεις.

Για δοκίμασε να το κάνεις αυτό τη μέρα με μια ασκούμενη στο γραφείο.

Όχι ότι θα ήθελα να έχω την ελευθερία να ενδίδω σε σπιδήποτε οποιαδήποτε ώρα της μέρας. Το σπάνιο είναι πάντα πιο ξεχωριστό.

Κάθε πρωί όμως, με την ανατολή του ήλιου, το στομάχι μου σφιγγόταν από προσμονή.

Θα ερχόταν η νύχτα πάλι.

Με τη μάσκα μου να κρέμεται από το χέρι μου, στεκόμουν στο πλατύσκαλο του δεύτερου ορόφου και κοιτούσα τη Ρίκα που καθόταν στο αμάξι της. Είχε το κεφάλι της σκυμμένο και, παρά τη βροχή στο παρμπρίζ, το πρόσωπό της φαινόταν από τη λάμψη του κινητού της καθώς έγραφε.

Κούνησα το κεφάλι μου, σφίγγοντας το σαγόνι μου. *Δε μαθαίνει.*

Είδα την αρραβωνιαστικά του κολλητού μου να τελειώνει, το φως από το κινητό της να σβήνει, και μετά να ανοίγει την πόρτα του αυτοκινήτου, να βγαίνει και να τρέχει στην καταρακτώδη βροχή. Την παρατήρησα προσεκτικά. *Κεφάλι σκυμμένο και μάτια στο πεζοδρόμιο. Κλειδιά στη γροθιά της. Χέρια να προστατεύουν το κεφάλι της από τη βροχή και να εμποδίζουν το πεδίο όρασής της.*

Εντελώς αποκομμένη από το περιβάλλον γύρω της. Το τέλειο θύμα.

Τέντωσα το λάστιχο της μάσκας και φόρεσα το ασημένιο κρανίο, με το εσωτερικό να αγκαλιάζει τις καμπύλες του προσώπου μου. Ο κόσμος γύρω μου συρρικνώθηκε σε ένα τούνελ και το μόνο που μπορούσα να δω ήταν αυτό που βρισκόταν ακριβώς μπροστά μου.

Ζεστασιά απλώθηκε από τον λαιμό μέχρι το στέρνο μου και πήρα μια βαθιά, δροσερή ανάσα, νιώθοντας την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά, πεινασμένα.

Ξαφνικά, η βροχή, σαν χείμαρρος στο σοκάκι έξω, μπήκε στο γυμναστήριο και η βαριά μεταλλική πόρτα κάτω έκλεισε με θόρυβο.

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξε.

Η καρδιά μου έχασε έναν χτύπο και έκλεισα τα μάτια μου, απολαμβάνοντας την αίσθηση. Η φωνή της αντήχησε στο άδειο κτίριο, αλλά έμεινα στο σκοτεινό πλατύσκαλο περιμένοντας εκείνη να με βρει.

«Κάι;» την άκουσα να φωνάζει μέσα στον μεγάλο χώρο.

Φόρεσα την κουκούλα του μαύρου φούτερ μου, σκεπάζοντας το κεφάλι μου, και γύρισα να κοιτάξω πάνω από την κουπαστή.

«Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε πάλι. «Κάι, είσαι εδώ;»

Πρώτα είδα τα ξανθά μαλλιά της. Ήταν το πρώτο που παρατηρούσες στη Ρίκα. Στο μαύρο ρετιρέ της, σε αυτό το μαύρο γυμναστήριο, στο μαύρο σοκάκι έξω, στα σκοτεινά δωμάτια και στους μαύρους δρόμους... Ξεχώριζε παντού.

Έβαλα τα χέρια μου στο σκουριασμένο κάγκελο, μένοντας ακίνητος στη σχάρα, και την είδα να μπαίνει αργά στη μεγάλη αίθουσα από κάτω και να πατάει τους διακόπτες στον τοίχο. Αλλά τα φώτα δεν άναψαν.

Γύρισε γρήγορα το κεφάλι της πέρα δώθε, φάνηκε να φοβάται λίγο, και μετά άπλωσε το χέρι της και πάτησε ξανά τους διακόπτες.

Τίποτα.

Η ανάσα της έγινε πιο γρήγορη και έσφιξε το λουρί της τσάντας της.

Συνέχισα να την παρακολουθώ προσπαθώντας να μη χαμογελάσω. Θα έπρεπε να εμφανιστώ. Θα έπρεπε να παίξω τίμια, να της δείξω ότι ήμουν εδώ και ότι δεν κινδύνευε.

Όμως όσο περισσότερο περίμενα σιωπηλός και κρυμμένος τόσο πιο πολύ έδειχνε να άγχεται. Και όταν προχώρησε πιο μέσα στην αίθουσα, ήθελα να απολαύσω τη στιγμή. Ήταν πέρα από τις δυνάμεις μου. Έδειχνε μπερδεμένη. Φοβισμένη. Διστακτική. Δεν ήξερε ότι ήμουν εδώ. Ακριβώς από πάνω της. Δεν ήξερε ότι εκείνη τη στιγμή είχα στυλώσει τα μάτια μου πάνω της. Δεν ήξερε ότι θα μπορούσα να τρέξω, να την πιάσω και να τη ρίξω κάτω προτού προλάβει να καταλάβει τι έγινε.

Δεν ήθελα να την τρομάξω, αλλά το έκανα. Η δύναμη και ο έλεγχος ήταν σαν ναρκωτικό. Και δεν ήθελα να μου αρέσει, σαν να ήμουν ανώμαλος.

Σαν να ήμουν ο Ντέιμον.

Η ανάσα μου έγινε βαριά και έσφιξα το κάγκελο, νιώθοντας κι εγώ φόβο. Αυτό δεν ήταν φυσιολογικό.

«Ξέρω ότι είσαι εδώ» είπε κοιτάζοντας συνοφρυωμένη γύρω της.

Όμως το πείσμα στα μάτια της ήταν προσποιητό και αυτό με έκανε να χαμογελάσω πίσω από τη μάσκα μου.

Το μακρύ γκριζο μακό της άφηνε τον έναν ώμο γυμνό και σταγόνες βροχής γυάλιζαν στο στέρνο και στον λαιμό της. Η καταγίδα μαινόταν άγρια στο Μερίντιαν έξω και τέτοια ώρα –σε αυτή τη γειτονιά– οι δρόμοι ήταν έρημοι. Κανείς δεν θα την άκουγε. Το πιθανότερο ήταν κανείς να μην την είχε δει να μπαίνει στο κτίριο.

Κι έτσι που άρχισε να οπισθοχωρεί αργά προς την πόρτα, μάλλον είχε αρχίσει να το συνειδητοποιεί.

Έκανα ένα βήμα.

Η σχάρα έτριξε κάτω από τα πόδια μου και γύρισε απότομα το κεφάλι της αριστερά, ακολουθώντας τον ήχο.

Τα μάτια της κλείδωσαν πάνω μου. Προχώρησα προς τη σκάλα χωρίς να πάρω το βλέμμα μου από πάνω της.

«Κάι;» ρώτησε.

Γιατί δεν μου απαντάει; αναρωπιόταν μάλλον. Γιατί φοράει τη μάσκα του; Γιατί δεν ανάβουν τα φώτα; Λόγω της βροχής; Τι συμβαίνει;

Όμως συνέχισα να προχωράω προς εκείνη, αργά, σιωπηλά, διακρίνοντας όλο και πιο καθαρά την όμορφη, μικροκαμωμένη φιγούρα της. Νωπές τούφες, που δεν είχα παρατηρήσει πριν, είχαν κολλήσει στο στήθος της, ενώ στα αφτιά της έλαμπαν τα διαμαντένια καρφάκια που της είχε κάνει δώρο ο Μάικλ τα περασμένα Χριστούγεννα. Οι ρώγες του στήθους της φαίνονταν ανάγλυφες κάτω από την μπλούζα της.

Τα μπλε μάτια της με κοίταξαν επιφυλακτικά. «Ξέρω ότι είσαι εσύ».

Μειδίασα πίσω από τη μάσκα μου, το σφιγμένο σώμα της πρό-
 διδε τον φόβο της. *Ξέρεις;*

Έκανα αργά έναν κύκλο γύρω της, πλησιάζοντας όλο και περισ-
 σότερο, ενώ εκείνη έμεινε πεισματικά ακίνητη. *Είσαι τόσο σίγουρη
 ότι είμαι εγώ; Μπορεί να μην είμαι ο Κάι. Σωστά; Μπορεί απλώς
 να πήρα τη μάσκα του. Ή να αγόρασα μια ίδια.*

Σταματώντας πίσω της, προσπάθησα να διατηρήσω ήρεμη την
 ανάσα μου, παρόλο που η καρδιά μου βροντοχτυπούσε. Ένιωθα
 την ενέργεια ανάμεσα στο στέρνο μου και στην πλάτη της.

Θα έπρεπε να γυρίσει. Θα έπρεπε να προετοιμάζεται για τον
 κίνδυνο όπως της είχα μάθει. Πίστευε ότι αυτό ήταν παιχνίδι;

«Κόφ' το» φώναξε, γυρίζοντας το κεφάλι της ίσα ίσα για να δω
 τα χείλη της να κινούνται. «Δεν είναι αστείο».

Όχι, δεν ήταν αστείο. Ο Μάικλ έλειπε εκτός πόλης απόψε και
 ο Γουίλ μάλλον μεθοκοπούσε κάπου. Ήμαστε μόνο εμείς.

Κι έτσι όπως φτερούγιζε το στομάχι μου εκείνη τη στιγμή, δεν
 ήταν πια αστείο ή καλό ή σωστό το πόση ανάγκη είχα να φέρνω
 διαρκώς τον εαυτό μου στα όρια ώστε να νιώθω ότι έχω τον έλεγχο.
 Δεν ήταν καλό το πόσο πολύ δεν ήθελα να σταματήσω.

Την άρπαξα, τυλίγοντας τα χέρια μου γύρω της, και κόλλησα τη
 μύτη μου κάτω από το αφτί της. Το άρωμά της βάρυνε τα βλέφαρά
 μου και την άκουσα να βγάζει μια πιιχητή κραυγή όταν την έσφιξα
 και την κόλλησα πάνω μου. «Είμαστε μόνο εμείς, τερατάκι», γρύ-
 λισα. «Όπως ακριβώς θέλω, κι έχουμε όλη τη νύχτα μπροστά μας».

«Κάι!» φώναξε, προσπαθώντας να τραβηχτεί από τα χέρια μου.

«Ποιος είναι ο Κάι;»

Αντιστάθηκε, πάλεψε, προσπάθησε να ελευθερωθεί. «Σε ξέρω
 πια. Το ύψος σου, το σώμα σου, τη μυρωδιά σου...»

«Αλήθεια;» ρώτησα. «Με ξέρεις καλά, ε;»

Έθαπα το πρόσωπό μου με τη μάσκα στον λαιμό της και την έσφιξα. Κτητικά. Απειλητικά. «Μου έλειψε το κοριτσάκι του λυκείου, Ρίκα», ψιθύρισα. Βόγκηξα παριστάνοντας ότι μου άρεσε που αντιστεκόταν. «Δεν έβγαζες γλώσσα τότε».

Κοκάλωσε. Είχε παγώσει ολόκληρη εκτός από την ανάσα της. Το στήθος της βούλιαξε και άρχισε να τρέμει στα χέρια μου.

Την είχα τρομάξει.

Κάποιος στενός φίλος μας, κάποιος τον οποίο φοβόταν, της είχε πει ακριβώς τα ίδια λόγια κάποτε και τώρα είχε αρχίσει να αμφιβάλλει ότι ήμουν εγώ. *Ο Ντέμον είχε εξαφανιστεί πέρσι και μπορεί να ήταν οπουδήποτε. Έτσι δεν είναι, Ρίκα;*

«Ανυπομονούσα γι' αυτή τη στιγμή», είπα ακούγοντας μια βροντή έξω. «Βγάλ' το αυτό». Της κατέβασα την μπλούζα αφήνοντάς τη μόνο με το τοπάκι και έβγαλε μια κραυγή. «Θέλω να σε βλέπω, γαμώ το».

Τραβήχτηκε και τέντωσε τα χέρια της. Έκανε αμέσως ένα βήμα πίσω –την πρώτη κίνηση που της είχα μάθει να κάνει όταν κάποιος την αρπάζει από πίσω– αλλά όρμησα να την πιάσω, ξέροντας τι θα έκανε.

Έλα, Ρίκα!

Και τότε, ξαφνικά, αφέθηκε να πέσει και όλο το σώμα της γλίστηρε μέσα από τα χέρια μου κατευθείαν στο πάτωμα.

Παραλίγο να βάλω τα γέλια. Σκεφτόταν σβέλτα. *Ωραία.*

Όμως συνέχισα την επίθεση. Γύρισε στα τέσσερα, έτοιμη να σηκωθεί να τρέξει, αλλά όρμησα και την άρπαξα από τον αστράγαλο.

«Για πού το 'βαλες;» είπα σαρκαστικά.

Γύρισε να μου ρίξει κλοτσιά στη μάσκα αλλά την απέφυγα γελώντας. «Ω Θεέ μου, πολύ ωραία θα περάσουμε. Ανυπομονώ».

Ένας μικρός λυγμός τής ξέφυγε και σύρθηκε προς τα πίσω για

να σηκωθεί. Γύρισε κατατρομαγμένη και έτρεξε προς τα αποδυτήρια. Μάλλον για να βγει από την πίσω πόρτα του κτιρίου.

Έτρεξα πίσω της και την άρπαξα από την μπλούζα, με ολόκληρο το σώμα μου να φλέγεται.

Γαμώ το. Σταγόνες ιδρώτα κύλισαν στον σβέρκο μου.

Ένα παιχνίδι είναι μόνο. Δεν θα της κάνω κακό. Ήταν σαν το κυνηγητό ή το κρυφτό που παίζαμε μικροί. Ξέραμε ότι δεν θα παθαίναμε τίποτα όταν μας έπιαναν και ότι δεν θα κάναμε κακό σε αυτόν που κυνηγούσαμε, όμως ο παράλογος φόβος μάς ενθουσίαζε. Αυτό μου άρεσε. Αυτό ήταν μόνο. Ένα παιχνίδι.

Τη γύρισα προς εμένα, τύλιξα το ένα χέρι μου γύρω της και με το άλλο την έπιασα κάτω από το γόνατο και τη σήκωσα από το έδαφος. Τίναξε ψηλά το άλλο γόνατο, αλλά πρόλαβα να στρίψω προτού η κλοτσιά με βρει ανάμεσα στα πόδια. Μας έριξα στο πάτωμα και έπεσα από πάνω της.

«Όχι!» φώναξε. Χτυπιόταν από κάτω μου και μπήκα με τη βία ανάμεσα στα πόδια της, ακινητοποιώντας τα χέρια της πάνω από το κεφάλι.

Αντιστάθηκε στη λαβή μου, αλλά τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν, να χάνουν τη δύναμή τους.

Την κοιτάξα ακίνητος. Ο Ντέιμον κι εγώ είχαμε σκούρα μαλλιά και μάτια, αν και τα δικά του ήταν σχεδόν μαύρα. Δεν θα μπορούσε να μας ξεχωρίσει στο σκοτάδι. Όμως με ένωθε. Ένωθε τη βία, την επίθεση, την απειλή... ακριβώς όπως με εκείνον.

Χαμήλωσα αργά το κεφάλι μου στο στήθος της, μια ανάσα πάνω από το δέρμα της, και σταμάτησε να παλεύει. Ανέπνεε γρήγορα, σαν να είχε πάθει κρίση άσθματος.

Κοιτώντας τη, βλέποντας το κορμί της κολλημένο στο δικό μου και τα χέρια της ακινητοποιημένα από πάνω της, την είδα να δακρύζει. Κατάλαβε ότι αυτό ήταν. Κανείς δεν θα με σταματούσε,

κανείς δεν θα την άκουγε να ουρλιάζει, ένας τρελός με μάσκα θα της έκανε κακό, θα τη σκότωνε και, μάλιστα, είχε όλη τη νύχτα να το κάνει με το πάσο του.

Ξαφνικά, το πρόσωπό της αλλοιώθηκε. Έβγαλε μια κραυγή καθώς ο τρόμος αυτού που της συνέβαινε υπερνίκησε την αντίσταση.

Γαμώ το. Τράβηξα την κουκούλα μου και έβγαλα τη μάσκα μου, έξαλλος από θυμό. «Σαν μωρό κάνεις, γαμώ το μου!» φώναξα, κοπανώντας το χέρι μου στο πάτωμα δίπλα στο κεφάλι της. «Διώξε με από πάνω σου!» Κόλλησα στο πρόσωπό της. «Τώρα! Εμπρός!»

Γρύλισε, κοκκίνισε, πετάχτηκε και τύλιξε το χέρι της πίσω από τον λαιμό μου. Μου έκανε κεφαλοκλείδωμα, πέρασε το άλλο χέρι της κάτω από το μπράτσο της και μου έχωσε τα δάχτυλα στα μάτια.

Δεν πόνεσα ιδιαίτερα, αλλά με έκανε να χαλαρώσω αρκετά τη λαβή μου ώστε να με χτυπήσει στο πλάι του προσώπου και, όταν τρέκλισα, πετάχτηκε όρθια, άρπαξε την τσάντα της και μου την έφερε στο κεφάλι.

«Άου!» μούγκρισα, τραβώντας την από τα χέρια της.

Όμως έτρεξε γρήγορα στον τοίχο, άρπαξε ένα από τα ξίφη και πήρε στάση επίθεσης.

Κάθισα στις φτέρνες μου και κατέβασα το χέρι μου από το πρόσωπό μου για να δω αν είχα αίμα. Τίποτα. Αναστέναξα και την κοίταξα, παγώνοντας μόλις είδα ότι ο φόβος στα μάτια της είχε μεταμορφωθεί σε οργή.

Με την αδρεναλίνη να με πλημμυρίζει ολόκληρο, πήρα μια βαθιά ανάσα και προσπάθησα να σηκωθώ, νιώθοντας ξαφνικά το σώμα μου δέκα φορές βαρύτερο.

«Δεν μου αρέσει να με αιφνιδιάζουν έτσι!» είπε τρίζοντας τα δόντια. «Υποτίθεται πως αυτό το μέρος είναι ασφαλές».

Την κάρφωσα με ένα αυστηρό βλέμμα. «Κανένα μέρος δεν είναι ασφαλές».

Πήγα προς τη σκάλα και άρχισα να ανεβαίνω, βγάζοντας το φούτερ μου. «Δεν είσαι προσεκτική». Πήρα το μπουκαλάκι με το νερό που είχα αφήσει νωρίτερα στο παράθυρο. «Σε παρακολουθώ. Ήσουν με τα μούτρα στο κινητό εκεί έξω. Και δεν μπόρεσες να με κουνήσεις ούτε εκατοστό. Χάνεις πολύ χρόνο επειδή πανικοβάλλεσαι».

Ήπια λαιμαργα το νερό, διψασμένος όχι μόνο από την καταπόνηση, αλλά και από την πολλή σκέψη και ανησυχία. Το χρειαζόμουν αυτό.

Μου έλειπαν εκείνες οι βραδιές, πριν από χρόνια, τότε που μπορούσα να εκτονώνομαι. Τότε που είχα φίλους για να ξεχνιέμαι.

Άκουσα τα βήματά της στη σκάλα και κοίταξα έξω από το παράθυρο τα φώτα του Μερίντιαν στην άλλη όχθη του ποταμού, που έλαμπαν δημιουργώντας έντονη αντίθεση με το σκοτάδι εδώ.

«Έχω μάθει όλα όσα μου δίδαξες», είπε. «Σε εμπιστευόμουν και δεν το πήρα στα σοβαρά. Αν συμβεί ξανά, θα τα καταφέρω».

«Έπρεπε να τα είχες καταφέρει και τώρα. Τι θα γινόταν αν δεν ήμουν εγώ; Τι θα σου είχε συμβεί;»

Την κοίταξα, βλέποντας τα θλιμμένα μάτια της στυλωμένα έξω από το παράθυρο, και ένιωσα να μετανιώνω. Μισούσα αυτό το βλέμμα. Η Ρίκα είχε περάσει πολλά κι εγώ την είχα ταραξεί πάλι.

«Νομίζω πως σου άρεσε», απάντησε ήρεμα, κοιτάζοντας ακόμη έξω. «Νομίζω πως το απόλαυσες».

Η καρδιά μου έχασε έναν χτύπο. Ακολούθησα το βλέμμα της. «Αν μου άρεσε δεν θα είχα σταματήσει».

Με κοίταξε και άκουσα ένα αυτοκίνητο να περνάει από κάτω, με τις ρόδες του να παφλάζουν στο νερό της βροχής.

«Κι εγώ σε παρακολουθώ, ξέρεις», μου είπε. «Είσαι λιγομίλητος, κανένας δεν ξέρει πού τρως, πού κοιμάσαι...»

Έστριψα το καπάκι τσαλακώνοντας το πλαστικό μπουκαλάκι. Ήξερα τι εννοούσε. Ήξερα ότι ήμουν απόμακρος.

Όμως έπρεπε να τα κρατάω όλα μέσα μου, διαφορετικά ρίσκα να μου ξεφύγουν τα λάθος πράγματα. Ήταν καλύτερα έτσι.

Και τώρα τελευταία ήταν χειρότερα. Όλα ήταν σκατά. Εκείνη και ο Μάικλ είχαν πέσει με τα μούτρα ο ένας στον άλλο και ο Γουίλ ήταν νηφάλιος ελάχιστες ώρες την ημέρα πια. Ένιωθα πιο μόνος από ποτέ.

«Είσαι σαν ρομπότ». Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Όχι σαν τον Ντέιμον. Εσύ δεν δείχνεις κανένα συναίσθημα». Έκανε μια παύση. «Εκτός από τώρα. Εκτός από όταν φοράς τη μάσκα σου. Σου άρεσε. Έτσι δεν είναι; Είναι η πρώτη φορά που σε βλέπω να νιώθεις κάτι».

Γύρισα το κεφάλι μου και τα μάτια μου γλύκαναν λίγο. «Δεν είσαι μαζί μου όλη την ώρα», αστειεύτηκα.

Συγκράτησα λίγο το βλέμμα της. Και οι δύο ξέραμε τι εννοούσα. Εννοούσα ότι δεν με έβλεπε με γυναίκες και την είδα να κοκκινίζει λίγο. Μου χαμογέλασε αχνά, σταματώντας την ανάκριση.

Ξερόβηξα και άλλαξα κουβέντα. «Πρέπει να δουλέψεις την επίθεσή σου», της είπα. «Και τη σβελτάδα σου. Όταν διστάζεις, δίνεις στον αντίπαλο την ευκαιρία να σε ακινητοποιήσει».

«Ήξερα ότι ήμουν ασφαλής μαζί σου».

«Δεν είσαι», απάντησα αυστηρά. «Πάντα να θεωρείς ότι κινδυνεύεις. Αν σε αρπάξει οποιοσδήποτε άλλος εκτός από τον Μάικλ, θα πρέπει να του κάνεις αυτό που του αξίζει».

Σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και ένιωσα την αγανάκτησή της. Την καταλάβαινα. Δεν ήθελε να ζει τη ζωή της μονίμως σε επιφυλακή. Αλλά δεν έπαιρνε ούτε τα βασικά μέτρα προφύλαξης και θα το μετάνιωνε πικρά αν συνέβαινε κάτι. Ο Μάικλ δεν ήταν διαρκώς εδώ.

Όταν ήταν, όμως, τουλάχιστον ήταν μαζί της. Είχαμε πολλές εβδομάδες να μιλήσουμε κανονικά.

«Πώς είναι;» τη ρώτησα.

Στριφογύρισε τα μάτια της και κατάλαβα ότι χαλάρωσε λίγο. «Θέλει να πάμε στο Ρίο ή κάπου να παντρευτούμε».

«Νόμιζα πως είχατε αποφασίσει να περιμένετε μετά την αποφοίτηση».

Αναστέναξε γνέφοντας καταφατικά. «Ναι, κι εγώ έτσι νόμιζα».

Την κοίταξα στενεύοντας τα μάτια. Τότε ποιο ήταν το πρόβλημα;

Οι γονείς του Μάικλ και της Ρίκα ήθελαν ο γάμος να γίνει στο Θάντερ Μπέι και, απ' όσο ήξερα, το ζευγάρι δεν είχε αντίρρηση. Στην πραγματικότητα, ο Μάικλ ήθελε να είναι ένας μεγαλοπρεπής γάμος. Ήθελε να τη δει να έρχεται στην εκκλησία με νυφικό. Στο κάτω κάτω, μεγάλωσε πιστεύοντας ότι θα παντρευόταν τον αδελφό του. Ήθελε να δείξει σε όλους ότι ήταν δική του.

Και τότε κατάλαβα ποιο ήταν το πρόβλημα.

Ο Ντέιμον.

«Φοβάται ότι ένας φανταχτερός γάμος θα κάνει τον Ντέιμον να επιστρέψει», μάντεψα.

Η Ρίκα έγεννε πάλι σοβαρά, κοιτάζοντας ακόμη έξω. «Νομίζει ότι αν παντρευτούμε δεν θα μου συμβεί κάτι κακό. Όσο νωρίτερα τόσο το καλύτερο».

«Έχει δίκιο», της είπα. «Ένας γάμος... με εκατοντάδες καλεσμένους και τον Γουίλ κι εμένα στο πλευρό του... ο εγωισμός του Ντέιμον δεν θα το αντέξει. Δεν θα έμενε μακριά».

«Έχουμε να ακούσουμε νέα του πάνω από έναν χρόνο».

Έσφιξα το σαγόνι μου, το άγχος της αναμονής τύλιξε σαν πλοκάμια τα σωθικά μου. «Ναι, αυτό με φοβίζει».

Πριν από έναν χρόνο, ο Ντέιμον ήθελε η Ρίκα να υποφέρει αφάνταστα. Στην πραγματικότητα, όλοι το θέλαμε, αλλά ο Ντέιμον το παρατράβηξε, και όταν εμείς δεν μείναμε στο πλάι του, γίναμε εχθροί του. Επιτέθηκε σ' εμάς, έβλαψε εκείνη και βοήθησε τον αδελφό του Μάικλ, τον Τρέβερ, που προσπάθησε να τη σκοτώσει.

Ο Μάικλ πίστευε ότι ο θυμός του Ντέιμον δεν είχε ξεθυμάνει. Αν ξέραμε πού βρισκόταν τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά, αλλά οι ντετέκτιβ που προσλάβαμε για να τον βρουν δεν είχαν καταφέρει να τον εντοπίσουν.

Πράγμα το οποίο εξηγούσε γιατί ο Μάικλ ήθελε να κρατάει τη Ρίκα μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, κάτι που δεν θα κατάφερνε με έναν τόσο μεγάλο γάμο στην πλούσια παραλιακή πόλη μας.

«Εσύ δεν θέλεις απαραίτητα μεγάλο γάμο», της θύμισα. «Θέλεις απλώς τον Μάικλ. Γιατί λοιπόν να μην παντρευτείτε όπως θέλεις;»

Έμεινε για λίγο σιωπηλή και μετά μίλησε σιγανά σαν να βρισκόταν κάπου μακριά. «Όχι». Κούνησε το κεφάλι της. «Απλώς πίσω από την εκκλησία του Αγίου Κίλιαν, εκεί που τελειώνει το δάσος και οι γκρεμοί καταλήγουν στη θάλασσα. Κάτω από τ' αστέρια...» Έγνεψε καταφατικά και ένα όμορφο, νοσταλγικό χαμόγελο άγγιξε τα χείλη της. «Εκεί θα παντρευτώ τον Μάικλ».

Την κοίταξα και αναρωτήθηκα για εκείνο το απόμακρο, ονειροπόλο βλέμμα. Σαν να ήξερε από πάντα ότι θα παντρευόταν τον Μάικλ Κράιστ, σαν να έβλεπε τον γάμο στο μυαλό της όλη της τη ζωή.

«Τι είναι εκείνο το κτίριο;» ρώτησε η Ρίκα, δείχνοντας με το πιγούνι της έξω από το παράθυρο.

Ακολούθησα το βλέμμα της αλλά δεν χρειάστηκε να κοιτάξω για να καταλάβω για ποιο κτίριο ρωτούσε. Υπήρχε λόγος που είχα διαλέξει αυτό το σημείο για το γυμναστήριό μας.

Γύρισα στο παράθυρο και κοίταξα το κτίριο στην άλλη πλευρά του δρόμου, περίπου τριάντα ορόφους πιο ψηλό από το δικό μας, με την γκριζα πέτρα του σκούρα από τη βροχή και τα θολά φώτα του δρόμου.

«Το Πόουπ», απάντησα. «Ήταν καταπληκτικό ξενοδοχείο στην εποχή του. Βασικά, ακόμη είναι».

Το Πόουπ ήταν εγκαταλελειμμένο εδώ και αρκετά χρόνια και είχε χπιστεί τότε που σχεδίαζαν να κατασκευάσουν ένα στάδιο ποδοσφαίρου στην περιοχή για να προσελκύσουν περισσότερο τουρισμό στο Μερίντιαν. Και για να εκσυγχρονίσουν το Γουάιτχολ, το ρημαγμένο προάστιο στο οποίο βρισκόμασταν τώρα.

Δυστυχώς, το στάδιο δεν κατασκευάστηκε ποτέ και το Πόουπ χρεοκόπησε.

Κοίταξα τα σκοτεινά παράθυρα, τις σκούρες κουρτίνες που ίσα ίσα φαίνονταν μέσα στα εκατοντάδες ήσυχα και άδεια πλέον δωμάτια. Ήταν δύσκολο να πιστέψεις ότι ένα τέτοιο πελώριο κτίριο δεν είχε ίχνος ζωής πια. Βασικά, ήταν αδύνατον να το πιστέψεις. Κοίταξα καχύποπτα κάθε μαύρη τρύπα, βλέποντας μόνο ελάχιστα εκατοστά μέσα στο δωμάτιο, επειδή το σκοτάδι κατάπινε τα υπόλοιπα.

«Σου δίνει την αίσθηση ότι κάποιος μας παρακολουθεί».

«Ναι», συμφώνησα, κοιτάζοντας κάθε παράθυρο, το ένα μετά το άλλο.

Με την άκρη του ματιού μου την είδα να τρέμει και της έδωσα το φούτερ μου.

Το πήρε χαμογελώντας και γύρισε για να κατέβει. «Έχει πάσει ψύχρα. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι είναι κιόλας Οκτώβρης. Πλησιάζει η Νύχτα του Διαβόλου», είπε με μια έξαψη στη φωνή της.

Έγνεψα καταφατικά και την ακολούθησα.

Καθώς όμως έριχνα μια τελευταία ματιά πίσω μου, ένιωσα ένα ρίγος στη σκέψη των εκατοντάδων στοιχειωμένων άδειων δωμάτων στο εγκαταλελειμμένο ξενοδοχείο απέναντι.

Και θυμήθηκα, μια Νύχτα του Διαβόλου, πριν από πολύ καιρό, το αγόρι που κυνήγησε ένα κορίτσι σαν τη Ρίκα σε ένα μέρος σαν αυτό το σκοτεινό ξενοδοχείο.

Όμως, αντίθετα με απόψε, τότε δεν είχε σταματήσει.

Έκανε κάτι που δεν έπρεπε να είχε κάνει.

Κατέβηκα τη σκάλα πίσω από τη Ρίκα, συγχρονίζοντας το βήμα μου με το δικό της, κοιτάζοντας τα πλούσια μαλλιά της.

Δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο κοντά της ήταν ο κίνδυνος.

Κεφάλαιο 2

Κάι

*Νύχτα του Διαβόλου
Έξι χρόνια νωρίτερα*

Η ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ Διαβόλου. Αυτό ήταν.

Η τελευταία μας.

Τον Μάιο θα αποφοιτούσαμε, θα φεύγαμε για το κολέγιο και θα γυρνούσαμε μόνο για Χριστούγεννα και καλοκαίρι. Και μέχρι τότε, θα ήμαστε πολύ μεγάλοι γι' αυτό. Δεν θα είχαμε τη δικαιολογία της νιότης για να εξηγούμε γιατί επιλέγαμε να γιορτάζουμε την παραμονή του Χάλοουιν με φάρσες και άλλες χαζομάρες, εκτός από το ότι θέλαμε να προκαλέσουμε λίγο χαμό. Θα ήμαστε άντρες. Δεν θα μας άρμοζε, σωστά;

Επομένως, απόψε θα ήταν η τελευταία φορά. Το φινάλε.

Έκλεισα την πόρτα του αυτοκινήτου και διέσχισα το πάρκινγκ, δίπλα από την Μπεμβέ του Ντέιμον, προς την πίσω πόρτα του καθεδρικού. Μπήκα στο καθιστικό, που αποτελούνταν από κάποια τραπέζια, μια κουζίνα, κάτι καναπέδες και ένα τραπέζακι με φυλλάδια σχετικά με την προσευχή και την *Υγιεινή Νηστεία*.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, εισπνέοντας το λιβάνι που είχε ποτίσει τους άδειους χώρους. Ήμουν καθολικός από τα γεννοφάσκια μου, όπως ο φίλος μου ο Ντέιμον, αλλά στην πράξη ήμαστε καθολικοί όσο είναι μεξικάνικο εστιατόριο ένα Τάκο Μπελ. Εγώ το έκανα για τη μητέρα μου και ο Ντέιμον για την πλάκα του.

Διέσχιζα τον διάδρομο προς τον χώρο της εκκλησίας, αλλά ένας δυνατός γδούπος ακούστηκε και σταμάτησα κοιτάζοντας γύρω μου για να δω από πού ήρθε. Ακούστηκε σαν βιβλίο που πέφτει πάνω σε θρανίο.

Ήταν μια Παρασκευή πρωί. Δεν θα είχε πολύ κόσμο, αν και μάλλον θα υπήρχαν κάποιοι πιστοί που θα είχαν έρθει για μεταμέλεια, εφόσον μόλις είχε τελειώσει η εξομολόγησή.

«Τι συζητήσαμε χτες;» ρώτησε ο ιερέας Μπέιρ από κάπου στα αριστερά μου.

«Δεν θυμάμαι, πάτερ».

Χαμογέλασα. *Ο Ντέιμον.*

Στρίβοντας αριστερά, πέρασα αθόρυβα σε έναν άλλο μαρμάρινο διάδρομο, σέρνοντας τα δάχτυλά μου στη γυαλιστερή μαο-νένια επένδυση και προσπαθώντας να κρατήσω τα γέλια μου.

Σταμάτησα λίγο πριν από την ανοιχτή πόρτα του γραφείου του ιερέα για να κρυφακούσω. Ο Ντέιμον απάντησε στον Μπέιρ ήρεμα και σταθερά, σαν να διάβαζε κάποιο σενάριο.

«Είσαι αμετανόητος και ανεύθυνος».

«Ναι, πάτερ».

Το στήθος μου τρανταζόταν από βουβά γέλια. Όσα έλεγε ο Ντέιμον είχαν πάντα διπλό νόημα. *Ναι, πάτερ*, σαν να συμφωνούσε απόλυτα για την ανυπακοή του, ενώ ταυτόχρονα: *Ναι, πάτερ, δεν είστε περήφανος για μένα;*

Οι περισσότεροι εξομολογούμασταν στα εξομολογητήρια της εκκλησίας, αλλά ο Ντέιμον –ύστερα από πολλές αποτυχημένες

προσπάθειες του ιερέα να τον συμμορφώσει— ήταν υποχρεωμένος να έρχεται κάθε εβδομάδα για τετ α τετ συνεδρίες.

Το απολάμβανε όμως. Χαιρόταν που όλοι τον θεωρούσαν διάβολο.

Έσκυφα λίγο να κρυφοκοιτάξω και είδα τον ιερέα να κάνει τον γύρο του γραφείου και τον Ντέιμον γονατιστό σε ένα μονό στασίδι, με τη χοντρή μαύρη Βίβλο του Μπέιρ σε ένα αναλόγιο μπροστά του.

«Θέλεις να κριθείς;» ρώτησε ο ιερέας.

«Όλοι θα κριθούμε».

«Δεν σε δίδαξα αυτό εγώ».

Ο Ντέιμον είχε σκύψει τόσο πολύ το κεφάλι του, που τα μαύρα μαλλιά του έπεφταν στα μάτια του, όμως εγώ είδα το αμυδρό χαμόγελο που σίγουρα δεν μπορούσε να δει ο Μπέιρ. Φορούσε τη στολή του σχολείου μας, χακί παντελόνι και το πάντοτε τσαλακωμένο λευκό πουκάμισο με τις ανοιχτές μανσέτες και χαλαρή μπλε-πράσινη γραβάτα. Σε λίγο θα πηγαίναμε σχολείο, αλλά έδειχνε να μην είχε βγάλει αυτά τα ρούχα όλη νύχτα.

Ξαφνικά γύρισε το κεφάλι του σε εμένα, έβγαλε τη γλώσσα του και την κούνησε με νόημα πέρα δώθε, χαμογελώντας σαν μαλάκας.

Γέλασα σιγανά, κουνώντας το κεφάλι μου.

Βλάκα.

Γύρισα πάλι στον διάδρομο προς την εκκλησία και άφησα τον Ντέιμον να τελειώσει το «μάθημά» του.

Λάτρευα πολλά πράγματα σε αυτό το μέρος, αλλά σίγουρα όχι ένα τέτοιο κήρυγμα. Οι λειτουργίες με έκαναν να πλήττω, το κατηχητικό ήταν σκέτη βαρεμάρα, οι περισσότεροι παππάδες ήταν απόμακροι και ψυχροί και πολλοί ενορίτες συμπεριφέρονταν άθλια ο ένας στον άλλο από Δευτέρα μέχρι Σάββατο και ως διά μαγείας μεταμορφώνονταν δέκα με έντεκα τα πρωινά της Κυριακής. Όλα ήταν τόσο ψεύτικα.

Όμως μου άρεσε η εκκλησία. Είχε ησυχία. Εδώ μπορούσες να κάθεται χωρίς περισπασμούς.

Διέσχισα τον διάδρομο προς τα τέσσερα εξομολογητήρια στο βάθος, φροντίζοντας να βεβαιωθώ ότι δεν ήταν αναμμένο το φωτάκι που έδειχνε ότι ήταν μέσα κάποιος ιερέας. Όταν είδα ότι ήταν όλα άδεια, προχώρησα μέχρι το τελευταίο δεξιά, πίσω από μια κολόνα, κοντά στα βιτρό παράθυρα.

Παραμέρισα την κουρτίνα, μπήκα στο μικρό, σκοτεινό κουβούκλιο και την έκλεισα. Μυρωδιά παλιού ξύλου με τύλιξε, αλλά παρατήρησα και κάτι άλλο. Μια αίσθηση φρεσκάδας, σαν να βρισκόμουν έξω. Σε αέρα και νερό.

Κάθισα στην ξύλινη καρέκλα και κοίταξα το σκούρο ψάθινο παραβάν μπροστά μου, ξέροντας ότι δεν ήταν κανείς στην άλλη πλευρά. Οι ιερείς είχαν πάει στα άλλα καθημερινά καθήκοντά τους. Ακριβώς αυτό που ήθελα. Ήταν κάτι που έκανα πάντοτε μόνος μου.

Έσκυφα, βάζοντας τους αγκώνες στα γόνατα, και έπλεξα τα χέρια μου.

«Συγχώρεσέ με, πάτερ, γιατί αμάρτησα», είπα σιγανά. «Έχει περάσει ένας μήνας από την τελευταία μου εξομολόγηση».

Ξεροκατάπια, ξέροντας πως, παρόλο που δεν με άκουγε ένας ιερέας, άκουγα εγώ. Και όσο απίστευτο κι αν είναι, αυτό μερικές φορές ήταν πιο δύσκολο. Μόνο εγώ μπορούσα να δώσω συγχώρεση στον εαυτό μου.

«Ξέρω ότι δεν είσαι εκεί», είπα στην άδεια καρέκλα της άλλης πλευράς. «Ξέρω ότι το κάνω πολύ καιρό για να βρίσκω δικαιολογίες, αλλά...» Έκανα μια παύση ψάχνοντας τα σωστά λόγια. «Αλλά μερικές φορές μπορώ να μιλάω μόνο όταν δεν ακούει κανείς».

Πήρα μια βαθιά ανάσα, άρχισα να βγαίνω από το κουβούκι μου.
«Νομίζω πως έχω απλώς ανάγκη να λέω πράγματα φωναχτά».

Ακόμα κι αν δεν έπαιρνα τη συγχώρεση, που ουσιαστικά δεν μετρίαζε τις τύψεις.

Εισέπνευσα την απροσδιόριστη μυρωδιά νερού και αέρα που μου έδινε την αίσθηση ότι βρισκόμουν σε σπηλιά. Ασφαλής από αδιάκριτα μάτια και αφτιά.

«Δεν χρειάζομαι εσένα. Χρειάζομαι απλώς αυτό το μέρος», παραδέχτηκα. «Γιατί θέλω να κρύβομαι; Γιατί μου αρέσει να έχω μυστικά;»

Ο Ντέιμον δεν νομίζω πως είχε μυστικά. Δεν καυχόταν για τις άσχημες πράξεις του, αλλά ούτε τις έκρυβε. Ο Γουίλ, το άλλο μέλος της παρέας μας, δεν έκανε τίποτα χωρίς πλάτες, επομένως πάντα κάποιος ήξερε τι έκανε.

Και ο Μάικλ, ο αρχηγός της παρέας μας και καλύτερος φίλος μου – έκρυβε από τους άλλους μόνο αυτά που έκρυβε από τον εαυτό του.

Εγώ, όμως... Εγώ ήξερα ποιος ήμουν. Και έκανα συνειδητή προσπάθεια να μην αφήνω κανέναν να το δει.

«Μ' αρέσει που λέω ψέματα στους γονείς μου», ψιθύρισα. «Μ' αρέσει που δεν ξέρουν τι έκανα χτες βράδυ ή την προηγούμενη εβδομάδα ή τι θα κάνω απόψε. Μ' αρέσει που κανείς δεν ξέρει πόσο μ' αρέσει η μοναξιά. Πόσο μ' αρέσει να καβγαδίζω και πόσο μ' αρέσουν τα πριβέ δωμάτια στα κλαμπ...» Η φωνή μου αργόσβησε, χάθηκα στις σκέψεις μου. Θυμήθηκα τον μήνα που είχε μεσολαβήσει από την τελευταία εξομολόγησή μου και όλες τις νύχτες που είχα χάσει τον εαυτό μου.

«Μ' αρέσει που οι φίλοι μου είναι κακή επιρροή για μένα», συνέχισα. «Και μ' αρέσει να βλέπω».

Ένωσα τα χέρια μου, προσπαθώντας να συνεχίσω.

«Μ' αρέσει να βλέπω τους ανθρώπους. Είναι κάτι καινούριο που ανακάλυψα για τον εαυτό μου». Πέρασα το χέρι μου μέσα

από τα μαλλιά μου, πάνω από τις σκληρές από το ζελέ τούφες. «Το να θέλω να μπαίνω στη θέση τους, να νιώθω αυτό που νιώθουν, είναι σχεδόν πιο διεγερτικό από το να είμαι πραγματικά εκείνοι». Κοίταξα το σκούρο παραβάν βλέποντας ότι ήταν μια χαραμάδα ανοιχτό. «Και μ' αρέσει να το κρύβω. Δεν θέλω οι φίλοι μου να με ξέρουν όσο καλά πιστεύουν. Δεν ξέρω γιατί». Κούνησα σκεφτικός το κεφάλι μου. «Απλώς μερικά πράγματα είναι πιο συναρπαστικά όταν παραμένουν κρυφά».

Χαμήλωσα τα μάτια μου, αναστενάζοντας. «Αλλά, παρόλο που φτιάχνομαι με το να μη με βλέπουν, νιώθω μοναξιά. Δεν υπάρχει σύνδεση».

Το οποίο δεν ίσχυε απόλυτα αν το έβλεπες απ' έξω. Ο Μάικλ, ο Γουίλ, ο Ντέιμον... κατά κάποιο τρόπο ήμαστε όλοι φτιαγμένοι από την ίδια στόφα. Μας άρεσαν οι τρέλες, το απαγορευμένο.

Εμένα όμως; Μου άρεσε η ησυχία μου. Περισσότερο απ' ό,τι σε εκείνους.

Και μου άρεσε το πρόστυχο. Όσο και σε εκείνους.

Παραμέρισα την ντροπή και συνέχισα. «Τέλος πάντων, λέω ψέματα. Όλη την ώρα. Αμέτρητες φορές». Σε όλους. «Επίσης, την περισσότερη ώρα μισώ τον πατέρα μου. Ξεστόμισα επί ματαίω το όνομα του Κυρίου καμιά πεντακοσαριά φορές τον τελευταίο μήνα και έκανα προγαμιαίο σεξ για να σπάω τη μονοτονία κάθε λεπτού της ημέρας που κάνω ανήθικες σκέψεις». Κούνησα το κεφάλι μου γελώντας. «Η εξομολόγηση δεν θα με κάνει να σταματήσω και δεν έχω καμία πρόθεση να αλλάξω, οπότε...»

Γι' αυτό λοιπόν η εξομολόγηση σε ιερέα δεν αλλάζει κάτι για μένα. Μου αρέσει να κάνω όσα κάνω εσφαλμένα.

Όμως, ένιωθα ωραία που το παραδεχόμουν. Τουλάχιστον πήγαινα για εξομολόγηση, σωστά; Τουλάχιστον ήξερα ότι έκανα πράγματα που δεν θα έπρεπε να κάνω – και αυτό ήταν κάτι.

Ἐκλείσα τα μάτια μου, ἔγειρα πίσω στον τοῖχο και ἀπόλαυσα τη σιωπή.

Ανυπομονούσα για ἀπόψε. Το να σκέφτομαι τις κατακόμβες, το νεκροταφείο και στιδήποτε καταλήγαμε να κάνουμε με γέμιζε προσμονή. Η μάσκα μου, ο φόβος, το κυνηγητό... Κατάπια τον κόμπο στον λαιμό μου, νιώθοντας το σώμα μου να ζεσταίνεται.

Το σιντριβάνι στο βάθος της εκκλησίας ἔσταζε ἀπαλά και ἄκουσα κάποιον να βήχει κάπου. Δεν ἤξερα τι θα ἔκανα πρώτα, αν θα κατέστρεφα κάτι, αν θα γαμούσα κάποια ἢ αν θα ἔπαζα ξύλο, ἀλλά το ἤθελα τώρα, και δεν εἶχε καν σουρουπώσει ἀκόμη. Ἀπόψε ἦταν η καλύτερη βραδιά της χρονιάς μου.

«Υπάρχει μια ἱστορία...» εἶπε ξαφνικά μια φωνή, κάνοντάς με να τιναχτώ.

Ἄνοιξα ἀπότομα τα μάτια μου τρομαγμένος. *Τι στο...;*

«Τι στο καλό;» φώναξα και ανακάθισα. «Ποιος εἶναι;»

Η φωνή –μιας γυναίκας– ἦρθε ἀπό κάπου κοντά.

Σαν ἀπό την ἄλλη πλευρά του εξομολογητηρίου.

Πετάχτηκα ὀρθιος, τα πόδια της καρέκλας ἔτριξαν στο μαρμαρίνο πάτωμα.

«Ὅχι, σε παρακαλώ, μη», εἶπε παρακλητικά, μάλλον ξέροντας ὅτι θα πηγαινα να ανοίξω την πόρτα στην πλευρά του ιερέα. «Δεν ἤθελα να κρυφακούσω, ἀλλά ἤμουν ἤδη ἐδῶ και ἀρχισες να μιλάς. Δεν θα πω τίποτα».

Ἀκουγόταν μικρή, ἴσως στην ηλικία μου, και ἀμήχανη. Κοίταξα το παραβάν, η φωνή της ελάχιστα εκατοστά μακριά.

«Ἦσουν ἐδῶ ὅλη αὐτή την ὥρα;» γρύλισα, φέρνοντας στο μυαλό μου ὅλες τις μαλακίες που εἶχα πει. «Τι διάολο; Ποια εἶσαι;»

Ἄνοιξα την κουρτίνα μου ἀλλά τότε ἄκουσα το συρόμενο πορτάκι στην ἄλλη πλευρά του παραβάν να ανοίγει και ἐκείνη να λέει:

«Σε παρακαλώ, θέλω να σου μιλήσω, και δεν μπορώ αν με βλέπεις. Δώσε μου απλώς ένα λεπτό. Μόνο ένα λεπτάκι».

Σταμάτησα σφίγγοντας το σαγόνι μου. Τι στο καλό έκανε εκεί πέρα; Ήξερε ποιος ήμουν;

«Με βλέπεις», είπε. «Απλώς δώσε μου ένα λεπτό».

Κάτι στη φωνή της ήταν εύθραυστο. Ήταν σαν βάζο που τραμπαλιζόταν στην άκρη ενός τραπεζιού. Για μια στιγμή έμεινα ακίνητος, προσπαθώντας να αποφασίσω αν θα την τραβούσα έξω για να δω ποια ήταν ή αν θα της έκανα τη χάρη.

Εντάξει. Μόνο ένα λεπτό λοιπόν.

«Υπάρχει μια ιστορία», άρχισε να λέει πάλι όταν δεν έκανα άλλη κίνηση, «για το ξενοδοχείο Πόουπ στο Μερίντιαν. Το γνωρίζεις το μέρος;»

Κοίταξα το παραβάν, διακρίνοντας ίσα ίσα το περιγράμμα της στο σκοτάδι.

Το Πόουπ; Εκείνο το ρημαγμένο κτίριο των εκατομμυρίων δολαρίων στην άσχημη πλευρά του ποταμού;

Έκλεισα την κουρτίνα και κάθισα πάλι. «Ποια είσαι;»

«Κυκλοφορεί μια φήμη για τον δωδέκατο όροφο», συνέχισε, χωρίς να μου δώσει σημασία. «Υπάρχει, αλλά κανείς δεν μπορεί να φτάσει εκεί. Έχεις ακούσει την ιστορία;»

Έγειρα λίγο πίσω, αλλά με το σώμα μου ακόμη σφιγμένο και σε επιφυλακή. «Όχι».

«Η φήμη λέει ότι η οικογένεια που είχε το Πόουπ έχτισε έναν δωδέκατο όροφο σε κάθε ξενοδοχείο που κατασκεύασαν. Για προσωπική χρήση της οικογένειας», μου είπε. «Και ολόκληρος ο όροφος αποτελεί την κατοικία τους όταν βρίσκονται σε μια πόλη με κάποιο ξενοδοχείο τους. Οι πελάτες όμως δεν έχουν πρόσβαση σε αυτόν. Το ασανσέρ δεν σταματάει στον συγκεκριμένο όροφο και, όταν το ερεύνησαν, είδαν ότι δεν υπάρχει καν δυνατότητα το

ασανσέρ να σταματήσει εκεί. Ο όροφος είναι κλεισμένος με τσίχο». Παρατήρησα μια έξαψη στα λόγια της. «Το ίδιο και η σκάλα».

«Πώς μπαίνει λοιπόν η οικογένεια σε αυτόν τον μυστικό όροφο;»

«Αυτό είναι το ερώτημα, σωστά;» ρώτησε. «Αυτό είναι το μυστικό. Για πολύ καιρό ο κόσμος πίστευε πως ήταν ένα μυστήριο που είχε δημιουργηθεί από τους ιδιοκτήτες και το προσωπικό ώστε το ξενοδοχείο να αποκτήσει περισσότερη γοητεία». Έκανε μια παύση και την άκουσα να παίρνει μια ανάσα. «Αλλά τότε οι πελάτες άρχισαν να βλέπουν εκείνη».

«Εκείνη;»

«Μια γυναίκα – που χόρευε», απάντησε.

«Που χόρευε», επανέλαβα, νιώθοντας ξαφνικά να μου έχει εξάψει το ενδιαφέρον.

Ένας μυστικός όροφος; Μια μυστική είσοδος; Ένα κορίτσι-φάντασμα;

Μου φάνηκε πως έγνεψε καταφατικά, αλλά δεν ήμουν σίγουρος. «Μετά τα μεσάνυχτα, όταν όλοι βρίσκονται στο δωμάτιό τους και το ξενοδοχείο είναι ήσυχο και σκοτεινό, λένε πως μπορείς να τη δεις...» ψιθύρισε και άκουσα το χαμόγελο στη φωνή της. «Να χορεύει μόνη της –σαν μπαλαρίνα– στη σκοτεινή αίθουσα χορού μόνο μέσα στο φως του φεγγαριού. Να χορεύει ένα στοιχειωμένο νανούρισμα».

Έβλεπα τα χείλη της να κινούνται, κρυμμένα μέσα στις σκιές, αλλά δεν μπορούσα να διακρίνω το περίγραμμα.

«Μια άλλη ιστορία λέει για μια μπαλαρίνα που χορεύει και στο μπαλκόνι του δωδέκατου ορόφου», συνέχισε. «Την έχουν δει από τα παράθυρα των ψηλότερων ορόφων. Το ψιλόβροχο, που γυαλίζει στα φώτα της πόλης, χορεύει μαζί της, ακολουθεί τα άλματα και της πιρουέτες της. Οι ιστορίες πλήθαιναν, όλο και περισσότεροι την έβλεπαν... Ένα κορίτσι που ποτέ δεν πέρασε από τη ρεσεψιόν και

ποτέ δεν βγαίνει από το ξενοδοχείο, κρύβεται τη μέρα και χορεύει τη νύχτα». Και τότε η φωνή της χαμήλωσε σε ψίθυρο, κάνοντας τις τρίχες των χεριών μου να σηκωθούν όρθιες. «Είναι πάντα μόνη της, πάντα κρύβεται».

Αποκλείεται να ήταν αλήθεια, αλλά ήθελα να την πιστέψω. Ήταν σαν κυνήγι θησαυρού. Ένα κορίτσι αποκομμένο από τον κόσμο, να κρύβεται. Ακριβώς κάτω από τη μύτη του κόσμου.

«Γιατί μου λες αυτή την ιστορία;»

«Επειδή το κορίτσι είναι ακόμη εκεί», απάντησε. «Κρύβεται στον μυστικό όροφο. Μόνη. Τουλάχιστον αυτό μου αρέσει να πιστεύω. Τα μυστικά και τα μυστήρια έχουν πλάκα, έτσι δεν είναι;»

Χαμογέλασα, σκύβοντας και βάζοντας τους αγκώνες στα γόνατα πάλι. «Ναι».

Ακούμπησε τα δάχτυλά της στο παραβάν και επιτέλους είδα κάτι από αυτή. Ένα λεπτό χέρι, ακροδάχτυλα και κοντά νύχια.

«Μ' αρέσουν τα μυστικά σου». Ακουγόταν ξέπνοη. «Και ποιον βλάπτεις που τα κρατάς, σωστά;»

Αέρας και νερό με τύλιξε και συνειδητοποίησα ότι από αυτή ερχόταν η μυρωδιά. Την είχα μυρίσει από τη στιγμή που μπήκα στο εξομολογητήριο. Ήταν ήδη εδώ.

«Ακούς συχνά άλλους να εξομολογούνται;» ρώτησα, έχοντας αρχίσει να διασκεδάζω την όλη φάση.

«Μερικές φορές».

Η απάντησή της ήταν τόσο γρήγορη, που δεν μπόρεσα να μην τη θαυμάσω. Μου άρεσε που ένιωθε τόσο άνετα και κατά βάθος ήλπιζα αυτό να οφειλόταν σ' εμένα.

«Κι εγώ λέω ψέματα», ομολόγησε.

«Σε ποιον;»

«Στους γονείς μου», είπε. «Τους λέω ψέματα όλη την ώρα».

«Τι ψέματα;»

«Οτιδήποτε για να είναι ευχαριστημένοι. Τους λέω ότι είμαι καλά όταν δεν είμαι. Βλέπω τη μητέρα μου, ενώ κανονικά δεν πρέπει. Λέω ψέματα ότι είμαι πιστή».

«Είναι απαραίτητο να τους κρύβεις την αλήθεια;»

«Όσο απαραίτητη είναι η επιθυμία τους να ξέρουν το κάθε βήμα μου, ναι». Τα δάχτυλά της γλίστρησαν στο παραβάν, τα νύχια της έξυσαν απαλά τη διάτρητη ψάθα. «Με βλέπουν ακόμα σαν παιδί. Ανίκανη».

«Έτσι ακούγεσαι», είπα. «Μικρή, εννοώ».

Την άκουσα να ξεφυσάει περιφρονητικά. «Ήμουν μεγάλη από τα έξι μου. Αυτό δεν το ακούς;»

Στένευα τα μάτια μου προσπαθώντας να καταλάβω. Η φωνή της, όλα όσα έλεγε, αυτή που ήταν... *Μεγάλη από τα έξι*. Είχε ωριμάσει πολύ νωρίς. Αυτό εννοούσε.

Έγειρα πάλι πίσω και είδα τη σκούρα φιγούρα της να κουνιέται στην άλλη πλευρά του παραβάν. Ήθελα να τη δω, αλλά δεν ήθελα να σταματήσει να μιλάει. Όχι ακόμη.

Είπε ότι δεν μπορούσε να μιλήσει αν την έβλεπα. Την ήξερα λοιπόν;

«Συμπεριφερόμαστε καλά μόνο επειδή υπάρχουν συνέπειες», της είπα. «Διαφορετικά όλοι θα δείχναμε τον πραγματικό εαυτό μας. Θα βγάζαμε από πάνω μας τη μάσκα».

«Ή θα τη φορούσαμε», απάντησε. «Στο κάτω κάτω, υπάρχει ελευθερία όταν κρύβεσαι. Σωστά;»

Ναι, υποθέτω—

«Σ' αρέσει η αίσθηση της μάσκας;» ρώτησε αλλάζοντας θέμα.

Ήταν κάπως ξαφνικό και η καρδιά μου έχασε έναν χτύπο. «Γιατί με ρωτάς κάτι τέτοιο;»

Όστε ήξερε ποιος ήμουν. Σωστά; Ήξερε πως ήταν η Νύχτα του Διαβόλου.

«Εμένα μ' αρέσει», είπε. «Όπως αυτό το παραβάν και το σκοτάδι. Σαν μάσκες δεν είναι;»

Περίτου.

«Θα μπορούσα να είμαι οποιαδήποτε». Η εύθραυστη φωνή της έγινε παιχνιδιάρικη. «Θα μπορούσα να είμαι κάποια με την οποία μεγάλωσες. Μια συμμαθήτρια. Η μικρή αδελφή ενός φίλου σου. Το παιδί που πρόσεχες στα δεκαέξι σου...»

Χαμογέλασα σε αυτή τη σκέψη. Παρόλο που δεν αναγνώριζα τη φωνή της, δεν σήμαινε ότι δεν την ήξερα. Μπορεί να ήταν κάποια που προσπερνούσα στους διαδρόμους κάθε μέρα. Κάποια την οποία δεν είχα προσέξει ποτέ. Θα μπορούσε να είναι η κοπέλα ενός φίλου ή ένα από τα παιδιά του κηπουρού. Ποιος ξέρει;

«Κι εσύ θα μπορούσες να είσαι οποιοσδήποτε», είπε σκεφτική. «Το αγόρι μιας φίλης, ένας καθηγητής που είχα ερωτευτεί ή ένας από τους φίλους του πατέρα μου. Θα μπορούσες να μου πεις οτιδήποτε. Θα μπορούσα να σου πω οτιδήποτε. Δεν υπάρχει ντροπή, επειδή δεν χρειάζεται να δούμε ποτέ ο ένας τον άλλο. Όχι αν δεν θέλουμε».

Έσκυφα πάλι πιο κοντά προσπαθώντας να ρουφήξω περισσότερο τη μυρωδιά της.

Ήθελα να τη δω. Σίγουρα ήθελα να τη δω.

«Δεν θα πω σε κανέναν τα μυστικά σου», της είπα. «Όποια κι αν είσαι».

«Είσαι κι εσύ ένα από τα μυστικά μου», μου είπε. «Προσπαθώ να σε κλέψω, αλλά εύχομαι να μην ήθελα».

«Τι σημαίνει αυτό;» *Να με κλέψει;*

«Λοιπόν, τι σου αρέσει να βλέπεις;» ρώτησε.

«Ε;» Πάλι άλλαξε θέμα. Προχωρούσε τόσο γρήγορα, που δυσκολευόμουν να την παρακολουθήσω.

«Στην εξομολόγησή σου είπες ότι σου αρέσει να βλέπεις. Τι πράγμα;»

Δίστασα λίγο. «Νομίζω πως ξέρεις», απάντησα πονηρά. «Βρες το μόνη σου, μεγάλο κορίτσι».

Γέλασε για πρώτη φορά. Ήταν ένας υπέροχος, αθώος ήχος και ξαφνικά ένιωσα την ανάγκη να την αγγίξω.

«Κι αν μου αρέσει κι εμένα να βλέπω;» με πείραξε. «Δείξε μου με λέξεις».

«Δεν μπορώ». Χαμήλωσα τα μάτια μου, ντράπηκα.

«Σε παρακαλώ», ψιθύρισε, και θα ορκιζόμουν ότι ένιωσα τη ζεστή ανάσα της στο πρόσωπό μου. «Μίλα μου. Πες μου αυτά που δεν λες σε κανέναν».

Κούνησα το κεφάλι μου στη μάχη που γινόταν μέσα μου. Ο τρόπος που μιλούσε... Μερικές φορές ήταν σαν γυναίκα, καβάλα στα πόδια μου, με τα χείλη της σε απόσταση αναπνοής από τα δικά μου.

Εκείνη τη στιγμή, όμως, ήταν σαν μικρό κοριτσάκι που παρακαλούσε για μια λιχουδιά.

«Πότε ήταν η τελευταία φορά που εξομολογήθηκες, μικρή;» ρώτησα σκύβοντας πιο κοντά της.

«Δεν έχω εξομολογηθεί ποτέ».

«Δεν είσαι καθολική;»

«Όχι».

Τότε γιατί ήταν εκεί;

Από την άλλη, όμως, γιατί ήταν και στην πλευρά του ιερέα; «Είσαι κι εσύ ένα μικρό μυστήριο, ε;» ρώτησα, μη περιμένοντας κάποια απάντηση.

«Έλα, λέγε. Τι σου αρέσει να βλέπεις;» επέμεινε.

Άνοιξα το στόμα μου, αλλά κατέληξα να αφήσω έναν αναστεναγμό.

Χριστέ μου. *Τι μου αρέσει να βλέπω; Δεν μπορώ να της πω. Γαμώ το.*

Έκλεισα τα μάτια μου. Έπρεπε να φύγω. Κι αν με ήξερε; Αν

πηγαίναμε στο ίδιο σχολείο; Αν ήταν κάποια που μου άρεσε; Δεν θα ήθελα να γνωρίζει αυτά τα πράγματα.

Όμως, σαν να διαισθάνθηκε τον φόβο μου, είπε: «Μη φοβάσαι. Ήδη φαντάζομαι το χειρότερο και είμαι ακόμη εδώ. Σωστά;»

Κούνησα το κεφάλι μου νιώθοντας τελείως βλάκας, αλλά γέλασα. «Μ' αρέσει...» Πέρασα ένα χέρι από το πρόσωπό μου. «Ένας φίλος μου είχε ένα κορίτσι στην αίθουσα ψυχαγωγίας αυτό το καλοκαίρι», είπα. «Ήταν αργά, ήμαστε όλοι λίγο μεθυσμένοι και η διάθεση είχε αρχίσει να φουντώνει. Αρχισε να τη φιλάει και να τη χουφτώνει, όχι κάτι που δεν είχα δει κι άλλες φορές, αλλά εκείνη με κοίταξε, περιμένοντας μάλλον να πάω κι εγώ, όμως...»

Πήρα μια βαθιά ανάσα. Δεν ένιωθα ασφαλής εκείνη τη στιγμή. Δεν ένιωθα ότι κρυβόμουν σε αυτό το σκοτεινό, καταραμένο εξομολογητήριο με ένα παραβάν ανάμεσα σ' εμένα και σ' αυτό το κορίτσι που μπορεί να ήξερα ή μπορεί και όχι. Έπρεπε να το βουλώσω.

Κατά βάθος όμως δεν ήθελα. Κάθε λέξη με έφερνε πιο κοντά στο χείλος του γκρεμού. Πιο κοντά στο να πέσω. Ήθελα να πέσω.

Συνέχισα. «Κάτι με έκανε να μείνω εκεί που ήμουν εκείνη τη φορά. Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω της, αλλά δεν μπορούσα και να κουνηθώ».

Το κορίτσι στην άλλη πλευρά παρέμεινε σιωπηλό, αλλά ήξερα πως ήταν ακόμη εκεί.

«Δεν ήθελα να κουνηθώ», ομολόγησα. «Και ούτε εκείνη μπορούσε να πάρει τα μάτια της από πάνω μου. Τον καβάλησε, άρχισε να τον γαμάει, αλλά τα μάτια της ήταν διαρκώς καρφωμένα πάνω μου».

Έκλεισα για μια στιγμή τα μάτια μου και στο μυαλό μου την είδα να τρίβεται πάνω του. Όμως, για μένα το έκανε. Όλα όσα έκανε τα έκανε για να συνεχίσω να βλέπω. Την έλεγα.

«Έβλεπα τη γρήγορη ανάσα της, τον ιδρώτα στον λαιμό της, τα αμήχανα μάτια της... Δεν ήξερε τι θα έκανα. Δεν ήξερε αν μου άρεσε αυτό που έβλεπα ή αν θα ορμούσα από στιγμή σε στιγμή. Φοβόταν. Και ερεθιζόταν».

Δεν είχε ιδέα τι σκεφτόμουν. Το πόσο μου άρεσε αυτό που έκανε για μένα δίχως να με αγγίζει. Δεν επικοινωνούσα με τα χέρια ή το στόμα μου, μόνο με τα μάτια μου πάνω στο κορμί της και τρελαινόταν που δεν ήξερε. Θεέ μου, της άρεσε τόσο πολύ.

«Εκείνος τη γαμούσε», είπα, «αλλά εγώ την έκανα να χύσει».

Ένωσα το παντελόνι μου να με σφίγγει και μούγκρισα σιγανά στον γλυκό πόνο.

«Πρόστυχο, ε;» είπα. «Αηδιαστικό, γλοιώδες, κακό...»

«Ναι», είπε. Όμως άκουσα ένα χαμόγελο στη φωνή της. «Τι έκανες λοιπόν;»

«Τι εννοείς;»

Πίεσε τα δάχτυλά της στο παραβάν. «Θα πρέπει να καύλωσες πολύ. Τι έκανες;»

Παραλίγο να με πιάσει νευρικό γέλιο. Ατρόμητο το μικρό. «Με γδέρνεις ζωντανό αυτή τη στιγμή, μικρή».

Γέλασε απαλά και μπόρεσα να διακρίνω τα χείλη της κοντά στο παραβάν.

«Πόσων χρόνων είσαι;» ρώτησα.

«Αρκετά μεγάλη για να έχω δει και να έχω ακούσει χειρότερα», είπε. «Μην ανησυχείς. Λέγε τώρα, τι έκανες μετά;»

«Δεν μπορώ...» ψέλλισα. «Δεν... δεν έκανα τίποτα.»

Όμως εκείνη περίμενε. Ήξερε ότι έλεγα ψέματα.

Έγλειψα τα στεγνά χείλη μου χαμηλώνοντας τόσο πολύ τη φωνή μου, που δεν ήξερα αν θα με άκουγε. «Δεν περίμενα τους φίλους μου να σηκωθούν και πάνε στο αυτοκίνητο για να φέρουν φαγητό», της είπα. «Και δεν περίμενα το κορίτσι να πάει

στο μπάνιο και να μπει στην ντουζιέρα. Δεν την ακολούθησα ούτε έσβησα το φως για να την τρομάξω...»

Η πιχητή κραυγή της αντήχησε στα αφτιά μου και ο κόσμος έγειρε μπροστά μου. Το σκοτεινό μπάνιο, η κουρτίνα της ντουζιέρας που κουνήθηκε, ο ατμός που έφτασε στα ρουθούνια μου...

«Συνέχισε», είτε το Μυστηριώδες Κορίτσι όταν έμεινα σιωπηλός.

«Δεν την τρώμαξα ούτε την έκανα να ουρλιάξει». Έσφιξα τα δόντια μου και κατέβασα το κεφάλι μου στο χέρι μου. «Δεν μπήκα στην ντουζιέρα, δεν την άρπαξα και δεν την ένιωσα να λιώνει στα χέρια μου...»

Γλίστρησα τα δάχτυλά μου μέσα από τα μαλλιά μου, ένιωσα το πρόσωπό μου να φλέγεται από ντροπή αλλά και ένα βάρος να φεύγει από πάνω μου. Αν αυτή η μικρή δεν το έβαζε τα πόδια, ίσως να μην ήμουν και τόσο κακός. Σωστά;

Σωστά;

«Και δεν λάτρευα κάθε δευτερόλεπτο μέσα στο σφιχτό κορμί της—»

«Όχι», με σταμάτησε. «Μην πεις άλλα. Σε παρακαλώ».

Σήκωσα το κεφάλι μου, το στομάχι μου σφίχτηκε. «Σε τρομάζω».

«Όχι».

«Ψεύτρα».

«Ναι», είτε τελικά. «Με τρομάζεις. Αλλά μου αρέσει. Απλώς...»

«Απλώς τι;»

«Απλώς...» Έκανε μια παύση και άκουσα την ανάσα της να βαραίνει. «Απλώς ζηλεύω».

«Γιατί;»

«Επειδή την κυνήγησες». Ακούμπησε το χλωμό μέτωπό της στο παραβάν και είδα μερικές τούφες από πλούσια σκούρα μαλλιά. «Μάλλον δεν πρέπει να σε αφήσω να με δεις ακόμη. Μάλλον

πρέπει να σε αφήσω να κυνηγήσεις κι εμένα. Μου φαίνεται ότι είσαι καλός σ' αυτό».

Σήκωσα το κεφάλι μου και χαμογέλασα. Δεν ντρεπόμουν πια. Κρατώντας τα μάτια μου πάνω της, έβγαλα τα κλειδιά μου από την τσέπη και έβαλα το κλειδί του αυτοκινήτου μου σε μια από τις τρύπες της ψάθας. Πριν προλάβει να κάνει πίσω, κατέβασα το κλειδί, έκανα ένα σκίσιμο στο παραβάν και πέρασα μέσα το χέρι μου, γραλώνοντας την μπλούζα της πριν προλάβει να ξεφύγει. Την τράβηξα μπροστά και έσκυψα, μυρίζοντας τον αέρα στο δέρμα της και νιώθοντας πόσο μικροκαμωμένη και ελαφριά ήταν. Δεν χρειάστηκε να βάλω καθόλου δύναμη για να την κρατήσω.

«Πού ξέρεις ότι δεν το κάνω τόση ώρα;» την πείραξα. «Νομίζεις ότι αυτό που σου είπα μόλις τώρα είναι το χειρότερο που μπορώ να κάνω; Να σου πω για το περσινό καλοκαίρι που έπεσα πάνω στην πρώτην νταντά μου ένα βράδυ που είχε γυρίσει για διακοπές από την ιατρική σχολή; Της άρεσε όταν είδε πόσο είχα μεγαλώσει».

Πήρε βαριές, ρηχές ανάσες και μου έπιασε το χέρι. «Ναι».

Άφησα το φούτερ της στενεύοντας τα μάτια και έφερα το χέρι μου στο πρόσωπό της. Αναρίγησε στο άγγιγμά μου αλλά δεν τραβήχτηκε.

Το λείο δέρμα της ήταν σαν νερό όταν πέρασα τα ακροδάχτυλά μου πάνω από το σαγόνι και το μάγουλό της. Χάιδεψα από τον τρυφερό λοβό του αφτιού της στα μαλλιά της, απολαμβάνοντας τη μεταξένια υφή τους. Το χέρι μου άγγιξε ύφασμα και κατάλαβα ότι φορούσε κουκούλα.

Είχε τραβηγμένα τα μαλλιά της πίσω και όλα ήταν παγωμένα. Το πρόσωπο, τα χέρια, τα μαλλιά της... ακόμα και το αφτί της ήταν σαν παγάκι.

«Είσαι τόσο παγωμένη», είπα.

Γύρισε το πρόσωπό της μέσα στο χέρι μου και η καυτή ανάσα της έπεσε στην παλάμη μου. «Δεν κρυώνω όμως».

Τα χείλη της άγγιξαν ανάλαφρα το χέρι μου και θέλησα να διανύσω εκείνο το ένα εκατοστό – να τα αγγίξω, αλλά δεν το έκανα. Δεν έφευγε και ήθελα να παρατείνω τη στιγμή. Γλίστρησα το χέρι μου στον αυχένα της, χάιδεψα με τον αντίχειρά μου το μπροστινό μέρος του λαιμού της και την ένιωσα να καταπίνει.

Ήταν τόσο ακίνητη, σαν να φοβόταν. Ένας ήχος ακούστηκε από κάπου μέσα στην εκκλησία και σαν μέσα σε όνειρο κατάλαβα πως ήταν μια μπάλα του μπάσκετ. Ύστερα από τόσα χρόνια στα γήπεδα, ήξερα αυτόν τον ήχο σαν τη φωνή της μητέρας μου.

«Είναι η Νύχτα του Διαβόλου και μόλις τώρα ξεκινάει», είπε επιτέλους. «Ίσως βρεις κάποιον άλλο να τρομάξεις απόψε».

Την έσφιξα. «Κι αν θέλω να τρομάξω εσένα;»

Ένωσα το σώμα της να τραντάζεται από ένα γέλιο. «Τότε μπορεί να είμαι κάπου εκεί γύρω», είπε παιχνιδιάρικα και τραβήχτηκε. «Καλό κυνήγι».

Άκουσα ένα θρόισμα και είδα φως να μπαίνει στο μικρό κουβούκλιο. Η πόρτα έκλεισε, βυθίζοντάς το πάλι στο σκοτάδι.

«Ει!». Τράβηξα το χέρι μου μέσα. «Ει!»

Σηκώθηκα, άνοιξα την κουρτίνα και βγήκα έξω κοιτάζοντας γύρω μου προτού ανοίξω την πόρτα. Η πλευρά του ιερέα ήταν άδεια. Γύρισα και έφαξα την εκκλησία, αλλά είδα μόνο κάποιους στα στασίδια και κανέναν που να μοιάζει με έφηβο κορίτσι. Πήγα στις κολόνες κοντά στα παράθυρα και κοίταξα από πίσω τους, αλλά ούτε εκεί είδα κανέναν.

«Τι στο καλό;» Πού πήγε;

Άκουσα πάλι τον ήχο της μπάλας και είδα τον Ντέιμον να έρχεται από τα τελευταία στασίδια. Μάλλον είχε τελειώσει με τον Μπέρ.

«Τι τρέχει;» ρώτησε με ένα σβηστό τσιγάρο στο στόμα του.

Ίσιωσα την πλάτη και έκλεισα το στόμα μου, προσπαθώντας να αναπνεύσω πιο αργά. «Τίποτα».

Δεν είχα ιδέα πώς να εξηγήσω αυτό που μόλις συνέβη. Επίσης, δεν ήταν καλή ιδέα να βάζεις κάποια στο ραντάρ του Ντέιμον αν την ήθελες για τον εαυτό σου. Στην αρχή, τουλάχιστον.

Κρατώντας την μπάλα στο πλευρό του, έσκυψε και άναψε το τσιγάρο του σε ένα από τα κεριά της εκκλησίας.

«Έλα, ρε φίλε, κόφ' το», τον μάλωσα, προσπαθώντας να μην κοιτάζω γύρω μου για το κορίτσι. Ακόμη την ένιωθα εκεί.

Ο Ντέιμον σηκώθηκε, με την καύτρα του τσιγάρου κατακόκκινη και ένα σύννεφο καπνού να θολώνει τον αέρα. «Χέστηκα». Έβγαλε το τσιγάρο από το στόμα του και φύσηξε τον καπνό.

«Είναι προσβολή για τους άλλους που δεν χέστηκαν. Δεν απορώ που έρχεσαι για εξομολόγηση κάθε εβδομάδα». Τον προσπέρασα αγανακτισμένος χωρίς να ξέρω γιατί.

Ο Ντέιμον έκανε οτιδήποτε μπορούσε για να γίνεται μαλάκας, αλλά έτσι ήταν αυτός. Πάντα ίδιος ήταν.

Και ξαφνικά, ένιωσα ότι για κάποιο λόγο δεν ήθελα τις ίδιες μαλακίες απόψε. Δεν ήθελα εκείνος να είναι αυτός που ήταν κι εγώ αυτός που ήμουν. Δεν ήθελα να κρύνσω τίποτα απόψε.

Είναι η Νύχτα του Διαβόλου, είχε πει εκείνη. Ήξερε τι κάναμε. Με ήξερε. Κι αν δεν με έβρισκε εκείνη, θα την έβρισκα εγώ.